

Lukemisia Lapsille, N:o 3, w. 1862.

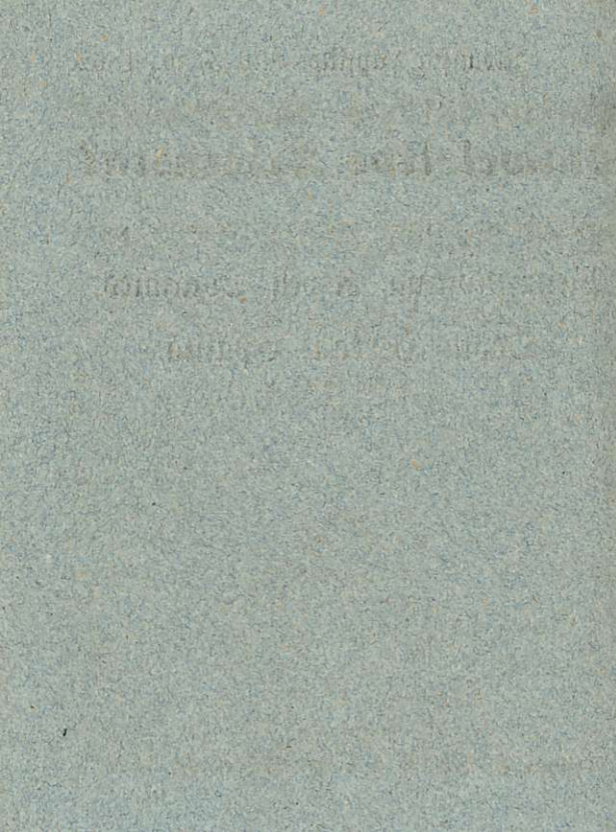
Palweletkos Kristusta?

(Alkupuoli. Taitto seuraan 4:nessä numerossa.)

Pieni Kostiina, Kipeä Sotamies,
Odotta Herraa! Epäiliä,

η. m.

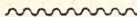
Palweletkos Kristusta?

(Alkupuoli. Jatko seuraa 4:nessä numerossa,)

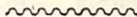
Pieni Kosiina, Kipeä Sotamies,

Odota Herraa! Epäiliä,

h. m.

Suomennoksia.

Kuopiossa,

vainettu P. Aschanin ja kumpp. kirjapainossa, 1862.

Painoluwan antanut:

Edw. Dahlström.

Palweletkos Kristusta?

Jos joku minua palwelee, hän seurataan minua, ja kussa minä olen, siellä pitää myös minun palweliani oleman, ja jos joku minua palwelee, häntä on Isä kunnioitsewa, sanoo Jeesus Johanneksen ewankeliumin 12 luvun 26 wärsyysä. Nämät ovat hywin opettawaiset ja kehottawaiset sanat, ja jos me opetusta etsiwillä ja rukoilewilla sydämillä niitä tutkistelemme, niin taidamme tulla wakuutetuiksi, jos me Jumalaa palwelemme eli ei. Nämät sanat opettawat meitä myös Herraa palwelemaan, ja osottawat meidän tulewamme iankaikkisesti autuiksi, Häntä palwellessamme.

1. Jeesuksen totiset opetuslapset ovat hänen palweliansa. Heidän Wapahantajansa lunasti Hän heitä lain firouksesta, kosta

hän tuli firoukiseksi heidän edestänsä, Gal. 3: 13. Hän nuodatti werensä, toimittaaksensa heille täydellisen sowinnon synneistänsä, sowittaaksensa heitä Sumalan kanssa. He owat hänen lunastettu kanssa, ja hänellä on oikeus heihin niinkuin omaisuuteensa. Hän vaikuttaa heissä sekä tahdon että toimituksen hänen hyvän suosionsa jälkeen (Phil. 2: 13). Heidän puolustajanansa saattaa hän heidän asiansa Sumalan eteen ja wakuuttaa heitä kaiken sen armon omistamisesta, jonka toimittamiseksi hän antoi heikensä, Hebr. 7: 25. Heidän ystäwänänsä awaa Hän heille sydämensä wapaissa, autuaallisissa kanssapuheissa ja wakuuttaa heitä alituisesta murheenpidosta heidän autuudestansa, Joh. 15: 15. Heidän johdattajanansa ja wartianansa antaa Hän heille käskyn, mihinikä heidän pitää menemän ja warjelee heitä teillänsä, Ps. 37: 23, 24. Heidän isäntänänsä ja mestarinansa antaa Hän heidän työtä tehdä, ja wahwistaa ja siunaa heitä sitä tehdessä, Matth. 23: 10; Phil. 4: 13; Ps. 19: 11. Ei kaikki Hänen omansa palwele Häntä juuri samalla tavalla;

heillä on eri ikä, eri lahjat eri elatuskeinot. Mutta kaikki vapahdetut syntiset ovat Kristuksen palvelijat; ja tämä asia kuuluu sekä köyhiin että rikkaiisiin, sekä wanhoihin että nuoriin, Luk. 2: 37; Kol. 3: 24. Kaikki ovat Kristuksen palvelukseen welwoitetut, kaikki Hänen käskynsä alammaiset; eikä kenenkään pitäisi oleman siitä rasitetun, vaan täydellisesti iloisen; sillä Jesuksen palvelus on vapauden täydellinen laki; Hänen ikeensä on sowelias ja Hänen kuormanansa on keweä, Matth. 11: 30. Jesuksen totisten opetuslasten mielessä on alati tällaisia ajatuksia: Herra, mitäs tahdot, että me tekisimme? Kuinka taidamme, jollakulla lailla kunnioittaa sinun nimeäs? Sinun laupiudes on ollut suuri meitä kohtaan, meidän welvollisuutemme sinua kohtaan ovat äärettömät; sanos meille siis, kuinka me taitaisimme sinulle osottaa kiitollisuutemme ja rakautemme sinua kohtaan, kuinka sinua parhaiten ylistäisimme.

2. Kristuksen tahto on Hänen omainsa laki. Kristuksen palvelijat ovat Hänen tahtonsa seuraamiseen kiinitetyt; ja tätä tunteis-

fansa ei he sallii mitään estää sitä kohta ja iloisesti seuraamasta; waikka vielä heiltä waadittaisiin murheenpitoa, rahaa ja työtä, täyttääksensä welwollisuutensa; waikka heidän täytyisi kustantaa paljo, kärkeä kowia wainoja ja kärkimisiä, ja kamppailla kowassa sodassa. Isännän tahto on palvelian laki; eiwätkä he saa ottaa lihaansa ja wertansa neuwonantajaksi, eikä antaa niiden olla esteinä.

Jesuksen opetuslapset owat hänen hallituksensa ja sallimisensa lain alaiset. Itse maallisetkin toimet owat Jumalan hallussa. Hän on kansain hallitsija. Hän on sekä perheitten että erinäisten ihmisten pää ja kuninkas. Hän kufistaa yhden ja korottaa toisen. Hän waikuttaa kaikki oman tahtonsa neuwosta. Ei se ole tapauksesta kuin toinen ihminen on rikas ja toinen taas köyhä; ei se tapahdu ihmisen woimasta, että yhdellä on suuri maallinen walta, toisella ei; että muutamat tekewät työtä päällänsä, toiset käsillänsä. Erinäinen Herran sallimus leppä jokaisen ylitse, ja kaikkein täytyy myöntyä siihen kuin hän määrää. Ei hän koskaan erehdy; ei

hän taida erehdyä ainoassakaan tapauksessa, jonka hän lähettää heidän päällensä. Me olemme niinmuodoin welwolliset hänen tahtoansa seuraamaan, ja sitä tehdesjämme käytämme itsemme wiisaasti; sillä kaikki, mitä hän meille lähettää on meille hyödyllistä.

Mutta paitsi tätä Hänen hallitus- ja sallimuslakiansa on meille myös annettu Hänen pyhän ja kalliin sanansa laki. Sillä kaikkinaisen kirjoitus on Jumalalta annettu, ja tarpeellinen opiksi, nuhteeksi, ojennukseksi, joka on wanhurstaudessa: että Jumalan ihminen täydellinen olis, ja kaikkiin hywiin töihin sowelias, 2 Tim. 3: 16, 17. Pyhä raamattu ilmoittaa meille Jumalan mielen, Hänen omaisuutensa, Hänen tahtonsa; sama raamattu sanoo, että meidän tulee antaa hallita sydämenne ajatukset ja taipumukset, ja senjälkeen toimittaa kaikki meidän tekomme. Raamattu on kirja, jota tulee lukea Herran päivänä ja myös joka päivä wiikossa. Jota ahkerammin ja tarkemmin me pidämme waarin sen sanoista, nöyrästi taiwuttain mei-

tänne Jumalan Hengen vaikutusten alle, sitä selvemmin taidamme tuomita kaikista, sitä wakaammoin taidamme waeltaa oikealla tiellä, sitä wapaammalla mielellä taidamme tehdä welwollisuutemme. Jos raamatun neuvoja yhteisesti ja alituisesti toteltaisiin, niin hallitsis weljellisen rakauden henki ihmisten kesken, ja Jumala kunnioitettaisiin aina Jesuksen Kristuksen kautta.

Jesuksen opetuslapsilla on erinomattain Hänen esimerkkinsä laki seurattavana. Jesuksen elämä on heidän lakinsa. Hän jätti meille esikuvan, että meidän pitää Hänen askeleitansa noudattaman, 1 Piet. 2: 21. Hän waeli ympäri maakuntaa tehden hywää ja auttain kaikkia, sekä köyhiä että sairaita ja murheellisia. Alati ja wakaalla itsensä kieltämisellä teki hän sen työn, jonka tähden Hän oli lähetetty. Se oli Hänen ruokansa tehdä taiwaallisen Isänsä tahdon. Hänen jokapäiwänen, ja jokahetkinen käyttöksensä oli pyhempi, totisempi ja hiljaisempi kuin yhdenkään muun ihmisen. Hän wälitti ihmisten ylistystä ja etsi ainoastansa taiwaalliselta Isältänsä kunniaa. Hän tuli sielua

ijankaikeudesta kadotuksesta vapautamaan; mutta Hän paransi ja wirtotti myös ruumiin. Hän opetti taitamattomia, lohdutti murheellisia; puhui lempeästi onnettomain kanssa. Hän vapautti heitä pahasta ja saatti heille hyvää; Hänen elämänsä oli alituinen laupiuden wirta; Hänen rukouksensa, neuwonsa, lahjansa ja toiwotuksensa osottiwat kaikki, ettei Hän tullut, että Häntä piti palweltamaan, mutta että Hän palvelisi. — Hän tuli Jumalata kunnioittamaan ja wiheliäisille luoduille olennoillensa siunausta toimittamaan.

Mestariinsa ja isäntänsä esimerkki on laki, jota palwelia taitaa ymmärtää, jota Hänen tulee seurata. Joka sanoo itsensä Hänessä pysyvän, hänen pitää niin waeltaman, kuin hänkin waelsi, 1 Joh. 2: 6. Ja se onkin Jesuksen opetuslapsille suuri, ääretöin kunnia ja etu saada mestariinsa esimerkkiä seurata.

3. Jesus on myös yksiwakaisesti kehoittanut opetuslapsiansa Häntä seuraamaan. Kuska minä olen, siellä pitää myös minun palweliani oleman. Hän saa olla minun kans-

fani taitaassa, hän saa nähdä minun kunniani, hän saa tulla minun autuudestani osalliseksi, hän on olewa minun kanssani iankaikkisesti, ja ollessansa minun kanssani on hän myös sekä minun Isäni, että pyhäin enkelein ja kaikkein minun uskollisten seuraajani seurassa. Jesuksen seurassa ollessamme tulemme Hänen kalttaisiksi. Mutta Hän on Jumala; ja olla Jumalan kaltainen on siis yhtä kuin olla pyhä ilman vähintäkään hymin pilkkua, olla iankaikkisesti autuas, äärettömästi ja sanomattomasti autuas. Eläminen Kristuksessa on alku taitaan valtakunnan menoihin jo täällä maan päällä, ja eläminen Kristuksen kanssa kunniasa on sama kuin oleminen itse taitaan valtakunnassa.

Wielä sanoo Jeesus: Jos joku minua palwelee, häntä on Isä kunnioitsewa. Palkitse sitä, että hän saa olla Kristuksen kanssa, palkitsee Isä häntä myös wapaasta armosta, sentähden että hän palwelee Kristusta. Tollakulla lailla osottaa hän mielisuosiensa siitä tottelewaisuudesta, jonka tämä on Wapahantajallensa osottanut. Hän rakastaa ja siunaa palweliata, sentähden että tä

mä on rakastanut ja palvellut mestariansa. Ei yksikään kyhnele, joka on Kristuksen tähden wuodatettu, ei yksikään aikomus, jonka rakkaus Häneen on meissä vaikuttanut, ei yksikään Hänelle tehty työ, ei yksikään Hänen kunniauksensa puhuttu sana, ei yksikään Hänen tähtensä kärsivällisesti kannettu waiwa tule wiimmeisenä päivänä Jumalalta unhotetuksi. Jokaisen hiljaisen, salatuksen hyvän työn, jonka Jesuksen opetuslapsi toimittaa, pitää Jumala Jesuksen tähden muistossansa, ja palkitsee sen wahurskaitten ylösnousemisessa, ja pahain kadotuksessansa itkeessä, parhussa, ja hampaitansa kiristäessä, waeltawat Kristuksen palwelijat walkeissa waatteissa hänen edessänsä, ja saawat ijankaikkisesti iloita ja kerskata Hänen armostansa ja ijankaikkisesta autuudesta. Eikös tämä ole sinulle, rakas lukiani, hyvin kehottawainen asia, jos tahdot Kristuksen palwelia olla. Tosin, autuaat owat ne palwelijat, jotka Herra tullessansa löytää walwomasta: Hän sonnustaa Hänensä ja asettaa heidän atrioitsemaan, ja tulee ja palwelee heitä.

Mutta oletkos Jesuksen palvelia? Sinun pitäisi huokeasti taitaman koetella sinuas tämän tunnusmerkin jälkeen: joka minua palwelee, hän seuratkaan minua. Jos siis tahdot palwella Kristusta, niin pitää sinun seuraaman Häntä. Jos et Häntä seuraa, niin et totisesti myös ole Hänen palveliansa. Hänen alamaisensa olet sinä, sillä Hän on sinun luonut. Sinä olet welwollinen Hänelle töistäs tiliä tekemään, sillä Hän on kerran olewa sinun tuomaris. Hänessä rippuu sinun autuutes, sillä Hän yksinensä taitaa pelastaa sinua symin sekä rangaistuksesta että wallasta. Hänen tykönsä pitää sinun tuleman, ettäs ijankaikkisen elämän saisit, sillä ilman Hänetä joudut sinä kadotettuun joukkoon helwetissä. Waan ole wakuutettu että se totisesti on todistus, olewas Kristuksen palvelian, jos seuraat Häntä. Ehkäs olisitkin wakuutettu, syntisen olewas, ehkäs olisitkin päättänyt parantaa elämätäs, ehkäs ulkonaisesti pitäisit kanssakäymistä niiden kanssa, jotka tunteewat Jesusta, ehkäs yhdessä taikka toisessa kappaleessa muuttaisitkin elämätäs — ja ehkäs Je-

suksen armostakin kerskaisit ja pitäisit sen asian suuressa arvossa, että Hän on syntisiä wapaaksi ostanut — mutta jos et kuitenkaan seuraa Jeesusta, niin ei Hän ota sinua tykönsä, eikä Hänen Isänsä taida sinua kunnioittaa. Ilmestysraamatun 14 luvun 1—5 wärsyissä löytyy selitys, minkälaiset taiwaan kunniasa olewaiet kristityt ovat. Siinä sanotaan selwästi: nämät ovat ne, jotka seurawat Karitsata, kunka hän menee.

Mutta mikä on siis Kristusta seurata?

Kristusta seurata on ensin Häntä etsiä ja Dawidin kanssa sanoa: minun sieluni riippuu sinussa. Minun sydämeni sanoo sinulle tämän sinun sanas: Etsikää minun kaswojani: sentähden minä etsin, Herra, sinun kaswojas. Ps. 63: 9. 27: 8. Kristus on propheetta, ylimmäinen pappi ja kuningas, ja semmoisena tulee sinun Häntä etsiä. Hän lupaa, hakeessas, ilmoittaa itseänsä sinulle, antaa sinulle rauhansa ja syntein anteeksi saaminen, puhdistaa sinua, antaa waltakuntansa lähestyä sydämees, warjelee sinua woimallansa, joh-

dattaa sinua neuvoillansa ja saattaa sinua wiimein kunniaansa. Etkös siis tahdo etsiä Wapah-tajaas kaikesta sydämmestäs; Hän on kallis päärlly, korkein tawara, ja yksin täydellinen ja rakastamista ansaitsewa. Seurata Kristusta on totella Häntä — totella Häntä yksinkertaisesti, wakaasti ja wilpittömästi, tehdä Hänen tahtoansa, kätkeä Hänen sanansa, pitää Hänen käskynsä pyhänä. Kästeisjäsä sinun katumaan syntiäs, luopumaan pahoista teistäs, uskomaan ewankeliumia, kiinnittämään sydäntäs niihin kappaleihin, jotka ylhäältä owat, eriämään pahoista seuroista, tutkimaan raamatuita, pyhittämään sabbatin päivää, luopumaan kaikesta wilpistelemisestä, pahuudesta, ulkofullaisuudesta, ja tulemaan pyhäksi ja hengellisesti mieltyneeksi — kästeisjäsä sinun tekemään näitä ja muuta sellaista, pitää sinun totteleman häntä, muuton et taida olla hänen palweliansa.

Se on yhtähywin sinun woittos, kuin wöllisuuskeskin, etsiä ja totella Kristusta. Etsi Häntä uskossa, etsi Häntä sanassansa, huonees-sansa, armo-wälifappaleissansa; etsi Häntä yksi-

näisessä rukouksessa. Etsi Häntä alituisesti herätessäsi aamuilla, päivällä töissä, illalla levolle laskeessasi; etsi Häntä katuvaissella sydämmellä ja luottain Hänen rakkauteensa. Hän haluaa osottaa sinulle armonsa; Hän on walmis sinua wapahtamaan; Hän on wuodattanut werensä sinun lunastukseks; Hän on luvannut sinulle Henkensä, sinua pyhittämään ja lohduttamaan. Etkös siis tahdo etsiä Häntä, ja olla Hänen omansa, nyt ja ijankaikkisesti? Etsikää Herraa ja Hänen woimaansa, etsikää Hänen kaswojansa alati! (1 Aika k. 16: 11). Jotka Sumalaa etsiwät, heidän sydämensä pitää elämän. Ps. 69: 33.

Lyhyesti: Kristuksen seuraaminen on yhtä kuin etsiminen Hänen kalttaisenansa ja Hänen mielensä laadusta olla, ja käyttää itsensä niinkuin Hänkin. Tämä on warsin tarpeellista Jesuksen totisille opetuslapsille. Et ole Hänen opetuslapsensa, jos et tahdo Hänen kalttaisensa olla. Jeesus tietää parhaiten, kuinkas joka aika ja hetki käytät itses, jos Häntä seuraat, jos kannat ristiä Hänen askeleitansa noudattain. Hän tietää itse

parhaiten, jos niin sydämellisesti pidät kanssa-
kämistä Hänen kanssansa, niin ahkerasti katse-
let Hänen olemus-mutoansa, sellaisena kuin se
Uudessa Testamentissä on ilmoitettu, jos niin
ahkerasti pyhdät Häneltä neuwoa ja kunnioitat
Häntä, että Hänen kuvansa painetaan sinun sy-
dämees ja osottaiksen sinun elämässäs. Si-
nun lähimmäises, jotka ovat sinun kodossas, tai-
tavat myös jotain siitä tuomita, jos kristillistä
elämää ympärilles lewität, jos olet Jesuksen kuva,
jos joku yhdenkaltaisuus Jesuksen kanssa on
käytöksessä nähtävä; jos sinun hiljaisella ja
wakaalla olollas olet awullinen Hänen sanansa
istuttamiseen ihmisten sydämiin. Ah, kuka tiesi
ei tarwittaisi päivänkän waarinottoa hawaitsemi-
seen, ettes ole niiden joukosta, jotka Jesuksen
kaltaiset ovat; ettäs ainoastansa sentähden tah-
toisit Hänen kallista lunastustansa itselles omis-
taa, ettäs wapaasti saisit elää ja kuolla oman
mieles jälkeen; mutta ettes ennen kaikkea etsi sisäl-
listä yhdistystä Hänen kanssansa; et ennen kaik-
kia etsi, että Hän sinun kauttas ilmi tulisi ja ettäs
wiimein tulisit hänestä kokonansa tähtetyksi.

Ah, kuinka ihana tuitenkin tämä maailma olisi, jos kaikki etsisivät Jesusta, olisivat Hänelle alamaiset ja Hänen kaltaisensa, jos kaikki vanhemmat ja lapset, joka isäntä ja palvelia, joka työntekijä ja tilanhaltia — lyhyesti jos jokainen seurakunnan jäsen olisi Kristuksen, laupiaan ja nöyrän, rauhallisen ja hiljaisen, pyhän ja totisen, armahatawaisen ja itsensä kieltäväisen Wapahantajansa kaltainen! Jokainen waltakunta olisi rauhassa, jokainen perhe eläisi rakkaudessa, jokainen työpaiikka olisi rakkauden ja sopiwasuuden koto. Silloin herkeisi ahneus, ylpeys ja lähimmäisensä rasittaminen; lait pidettäisiin kunniasa; laupius jakaisi wapaasti lahjojansa, waatettaisi alastomia, käwisi sairaita katsellessa, murheellisia lohduttamassa, taitamattomia opettamassa ja wanhoja auttamassa. Jos kaikki olisivat Kristuksen kaltaisia, niin olisi kaikissa paikoissa puhtautta ja rauhaa, alamaisuutta ja ystävällisyyttä, hyviä töitä, Herran pelkoa ja rakkautta ihmisiin, silloin olisivat ajatukset ja mielenlaatu puhtaanmat, sydän lewollinen, halut hengelliset, omat tunnot

rauhalliset, tahto tottelewainen ja koko ihminen
 tulisi Jumalan kunnian temppeleksi. Emme taida
 odottaa saavamme nähdä tämän synnin maail-
 man niin kaunistettuna, sillä ennustettu on, että
 pahat tulewat vielä pahemmiksi, siksi kuin Herra
 tulee takasin; mutta meidän pitää kuitenkin muis-
 taman kristillisyyden tarkoituksen olewan tehdä
 ihmisiä Kristuksen kaltaisiksi. Kristillisyyden tar-
 koitus on tehdä meitä Jumalan luonnosta osal-
 lisiksi, että Isä ja Poika asuisi meissä, ja me oli-
 simme Hänen pyhä temppeleinsä. Paawali sanoo
 lähetykskirjassansa Kolossilaisten tykö ja sen kol-
 mannessa luvussa, että Kristuksen opetuslapset
 owat kuolleet siitä, kuin maan päällä on, ja että
 heidän elämänsä on kätkeyty Jumalassa ja ke-
 hoittaa heitä aina enemmän ja enemmän kuolet-
 tamaan lihaansa, näin sanoen: pankaat myös
 te pois nämät kaikki, wiha, närkästyys,
 pahuus, pilkka, ilkeät sanat, teidän suus-
 tanne. Älkää walehtelko keskenänne,
 ja riisukaat pois teistänne wanha ihmi-
 nen tekoimensa; ja pukukaat päälleenne

uusi, joka hänen tuntemiseen nudiste-
 taan, hänen kuwansa jälkeen, joka sen
 luonut on. Puhuesjansa murheesta sanoo hän:
 että Jumala kurittaa meitä „tarpeeksemme,
 että me hänen pyhyytensä saisimme,”
 Ebr. 12: 10. Ephesiläisille antaa hän tämän
 neuwon: Olkaat siis Jumalan seuraajat,
 niinkuin rakkaat lapset. Ja waeltakaat
 rakkaudessa; niinkuin myös Kristus mei-
 tä rakasti ja antoi hänensä ulos mei-
 dän edestämme lahjaksi ja uhriksi, Eph.
 5: 1, 2. Ja Pietari sanoo nöyrässä, sydäm-
 mellisessä kehoituksessaan weljillensä Jesusta seu-
 raamaan: Olkaat pyhät (niinkuin hän) kaikis-
 sa teidän menoissanne; wyöttäkää teidän
 mielenne kupeet; olkaat raittiit; niin-
 kuin kuuliaiset lapset; älkää asettako
 teitäne niinkuin ennen; katsokaat, että te
 pelwosja waellaisitte; tehkää teidän sie-
 lunne puhtaisi totuuden kuuliaisuudes-
 sa; sentähden oletta te kutsutut, että te
 Kristuksen askeleita seuraisitte: ja lo-
 pullisesti, että Kristuksen kautta owat meille an-

netut kalliit ja suurimmat lupaukset, nimittäin, että me maailman katoowaisten himoin wälttämisellä tulisimme Jumalan luonnosta osalliseksi. (Jatketaan.)

Pieni Rosiina.

Eräs jumalinen mies, kirkkoherra Gerber, kertoo seuraawan todellisen historian:

Pieni Rosiina oli köyhäin, mutta jumalisten vanhempainsa ainoa lapsi. Isä oli työmies Nickerisissä liki Dresdenin kaupunkia. Hänellä oli tosin oma asunhuoneensa, mutta ei muuta siinä, kuin mitä Hänen kätensä päivä päivältä raskaalla työllä ansaittiivat ruuaksi ja waatteiksi waimollensa ja lapsellensa. Mutta nämät hänen nutterat kätensä eivät olleet oppineet ainoastansa työtä tekemään, waan niitä oli myös usein hartaisissa rukouksissa ristiin laskettu; hän piti

myös usein rukouksia yhdesä omainsa kanssa. Kolmenkymmenen vuoden iässä laski Sumala hänen tauti-wuoteelle, josta ei hän enää nousnut. Ripu pitkitti monta wiiikkoa. Kirkkoherra Gerber ja hänen poikansa, joka oli isänsä apulainen, olivat usein sairaan tykönä hänen wiimeisinä hetkinänsä ja lohduttivat myös hänen waimoansa, joka oli suuressa tuskassa — sillä ei heillä ollut sen enempiä leipää eikä rahoja, kuin mitä armahtawaiset ihmiset heille toivat. Tänä murheen aikana oli kahdeksanwuotinen pieni Nosiina suureksi lohdutukseksi wanhimmillensa. Pappien pois mentyä istui Nosiina isänsä wuoteen wieresssä weisafi hänelle wirsiä ja luki lohduttawaisia raamatun-paikkoja, joita hän oli koulussa oppinut taikka kuullut Kirkkoherralta.

Isä kuoli. Leski suri uskollista, uutteraa ja jumalista miestänsä, ja itki usein paljokin. Silloin lohdutti tämä pieni tyttö äitiänsä niillä raamatun-paikoilla, jotka hän oli oppinut, eli weisafi hän monioita lohdullisia wirsiä taikka kehoitti hän häntä sanoen: „älkäätkä itkekö, rakas äiti, rukoillaamme ja tehkäämme waan työtä hywin uutterasti;

koulusta päästyäni tahdon ahkerasti palmikoita olki=hattuja; ei rakas taiwaallinen isä suinkaan hylkää meitä."

Näin tului liki vuosi isän kuolemasta. Leski teki työtä ja toimitti tarkoin ja uskollisesti askaarensa lapsensa kanssa, ja Sumala siunasi myös heidän työnsä niin, ettei heillä mitään puutetta ollut. Tyttö kävi ahkerasti koulussa, ja palmikoitti olki=hattuja iltasilla kotio tultuansa. Miinoana ulkonaisena huwituksehansa oli hänellä kana, jonka hän oli pojasta kasvattanut ja säästehtyllä leivän=muruilla syöttänyt.

Serran kävi äiti elon=aikana talonpojan työ lähimäisessä kylässä auttamaan häntä lauranleikkauksessa. Rosiina meni ensin kouluun, mutta kotio tultuansa istui hän mökin ovelle olki palmikoita tekemään. Silloin tuli naapuritalosta kassitoista=vuotinen tyttö, joka oli hyvin irstasluontonen, ja tahtoi pakottaa Rosiinan kansansa pitkin kylää juoksemaan pahoja tekemään. Waan ei Rosiina myöntynyt siihen. Silloin vihastui toinen tyttö, joka oli häntä wäfewämpi, wiskasi hänen maahan ja pani polwensa hänen rinnal=

lensa, siksi kuin Rosina rupeesi huutamaan ja waiwasta kowasti walittamaan. Mitin illalla työstä kotio tullessa sanoi tämä pieni tyttö hänelle, mitä tapahtunut oli. Mutta äiti arweli, ettei hänelle ollut mitään wahinkoa tapahtunut, ja meni lapsensa kanssa levolle. Seuraavana aamuna walitti Rosina kowin kiwistäwän rintansa eikä jaksanut nousta. Dresdenissä käytiin hyvältä lääkäriltä apua kysymässä, ja tämä lähettiin lääkkeitä, mutta ei waiwat siitä wähenneet, waan ne tulivat aina suuremmaksi. Silloin pyysi tyttö äitiänsä lähettämään kirkkoherraa kutsumaan, että hän tulisi hänen kansansa ruokoilemaan, niinkuin hän ennen oli tehnyt isänsä kanssa; sillä hän tiesi nyht kuolewansa. Äiti sanoi: „rakas lapseni! mitä minulla sitte on jäljellä? Sinä olet minun lohduitukseni. Etjän suinkaan tahdo pian jättää minua!“ Lapsi wastasi: „Rakas äiti! Jumala on olewa teidän lohduituksenne, luottakaat häneen. Käskeläät siis kirkkoherran tulla tänne, äiti.“

Äiti teki niinkuin lapsi toivoi ja kirkkoherra tuli. Tämä köyhä, isätön osotti suuren ilon hä-

nen tulostansa, rukoihi hywin sydämmellisesti ja hartaasti ja sanoi kirkkoherralle, että hänellä oli alituinen sydämmellinen halu taiwaaseen. Silloin kysyi äiti vielä kerran: „rakas lapsi, minäkätähden tahdot niin mielelläs kuolla noin nuorena ollessas?“ Lapsi wastasi: „Parempi on kuitenkin olla taiwaassa, siellä tulen minä rakkaan Herran Jesuksen tykö, ja sinä tulet myös sinne pian. Tällä wäli-ajalla saan isäni kanssa ylistää ja kunnioittaa Herraa Jumalaa ja Wapahatajaa Jesusta. Älkäätkäät siis itkete minun tähteni!“

Ripu kesti yhdeksän päivää. Kirkkoherra Gerber ja hänen poikansa käwiwät sillä ajalla monasti tämän onnellisen lapsen tykönä. Ja se tunsikin itsensä tosin onnelliseksi jo tällä kiuwuwuoteella. Sillä he näkiwät hänen alituisesti rukoilewan ja suurella uskon-riemulla lohduttawan äitiänsä, ja kiuwun kowampainkin kiwistelemisten alla oli hän kärsiwällinen kuin karitsa. Päivää ennen kuolematansa sanoi Rosina äitillensä: „Äiti! kirkkoherra on niin usein käynyt minua katsomassa ja rukoillut minun kanssani, eikä teillä ole mitään, jota taitaisitte antaa hänelle.

Antakaat hänelle kuoltuani minun kanani ja pyytäkää häntä minun puolestani sen omaksensa ottaman."

Yhdeksäntenä taikka kipunsa viimeisenä päivänä oli muutamia kristillisiä naapuri-waimoja tytön tykönä. Silloin pyysi hän, että hänelle wiesattaisiin tämä wirsi: „Kuin kirkaast' Koin-tähti koittaa." Wirren lopulla nukkui lapsi hiljaisesti kuoleman uneen.

Mutuas lapsi! ah, joska minun sydämeni tuli sellaiseksi kuin sinunkin, niin uskolliseksi, niin wilpittömäksi; ah, joska elämäni loppu olisi sellainen kuin sinun! — Sellaisista sieluista sopii sanoa: ne owat neitsyet, ja seuraawat karitsaa, mihinkä se menee.

Kipeä sotamies.

Eräs sotamies pidettiin päälliköltänsä niin hyvänä, että tämä esimiehensä, hänen sairastua ol-

lessansa, tuli hänen tykönsä, ja sydämmellisellä helleydellä kysyi, jos häneltä jotain puuttuisi; hän saattoi waan tarwettansa ilmoittaa, niin piti upseerin kohta toimittaman hänelle kaikki, mitä hän toivoi.

Silloin kysyi sotamies, jos hän tiesi jonkun neuwon, kuinka hän taitaisi pelastaa hänen kuolemasta.

Upseeri sanoi sen olewan hänelle mahdotonta. „Ei se ole minun wallassani; en minä edes taida warjella itseäni kuolemasta“, wastasi hän.

Silloin pyysi sotamies, että hän kumminkin koettaisi vähänkin helpottaa hänen waiwojansa. Mutta se oli upseerille myös mahdotonta.

„Mutta koska ei sekään ole mahdollista,“ lausui sotamies, „jos kuitenkin sieluni ainoastansa yhdeksi yöksi kuoltuani saisi hyvän olennon.“

Upseeri hämmästyi ja koetti osottaa hänelle, ettei hän, waan Jumala, taitanut hänelle sellaista antaa. Silloin rupesti sotamies itkemään ja sanoi: „juuri tämä on se asia, joka pahimmin waiwaa minua, että ainoastansa sellaista Herraa olen palwellut, joka ei taida minulle toimittaa

hetteenkään lepoa, ei yhden ainoankaan yön rauhallista oloa kuoleman jälkeen. Sitä vastaan en ole ensinkään huolinut siitä Herrasta, joka taitaisi antaa minulle iankaikkisen elämän." Sitte kääntyi hän ympärillensä olevain tykö, ja sanoi: „Ah, rakkaat ystäväni, jos saan antaa teille neuwon, niin tulkaat wahingostani wiisaiksi, ja palwelkaat sitä Herraa, joka taitaa wirwottaa teitä wiimmeisessä hädässäänne, ja lahjoittaa teille iankaikkisen elämän kruunun."

Odota Herraa!

Johnin wirran rannalla asui wanha kunnioitettava tilanhaltia, nimeltä Corpenning, joka oli hywäntekewäisyydestänsä hywin tuttu. Herran koska kowa jywäin puute oli maassa, aukasi hän aittansa köyhille, ja antoi heille hinnata jywä, aina senjälkeen, kuinka suuri heidän tarpeensa oli,

ja erinomattain auttoi hän liellä asuwaisia, joista hän sai tiedon. Yhtenä päivänä tuli kaukana asuva mies ja pyysi jyvää, waan ei saanut.

Hän meni pois, eikä kukaan sen enempää ajatellut häntä, mutta illalla sai Corpenning kuulla epäluulon=alaisen miehen salaa kulkewan säkki kainalossa jyvä=aitan ympärillä. Corpenning meni sinne palweliansa kanssa ja seisoi siellä piilossa katselemassa. Hän tunsi saman köyhän miehen, joka päivällä oli siellä ollut. Tämä lähestyi hiljassensa aittaa, niinkuin olisi hänellä ollut epäilewäiset ajatukset, niin että molemmat salaiset katseliat ihmettelivät. Hän sai owen auki, meni sisälle ja täytti säkkinsä jywillä, mutta ei kiiruhthanut kuitenkään sieltä, waan jäi seisomaan nojaten kätensä säkkiä vastaan ja näkyi kowasti sisällisesti taisteleman. Wiimein päätti hän kuitenkin pikaisesti, mitä piti tekemänsä, aukasi säkin, tyhjensi sen takasin laariin ja sanoi itseksensä: „minä tahdon vielä yhden päivän odottaa Herran apua.“ — Hiljaa meni hän sieltä pois — eikä hänen odotuksensa ollutkaan turha; sillä seuraavana aamuna lähetti Corpenning poikansa

wiemään hänelle jyvää ja lupasi enemmän, jos vieläkin puute tulisi. Wakuus ja oikeus warjeko minua; sillä minä odotan sinua. Ps. 25: 21.

Epäiliä.

Kuuluisalla tähtien=tutkijalla N. Kirchnerillä oli ystävä, joka epäili, jos Jumalaa olikaan. Tämä tuli kerran Kirchnerin tykö, jolla silloin oli kiire. Edottaissansa kävi tämä ystävä ympäri huonetta ja katseli hänen kapineitansa. Niiden joukossa näki hän erittäin kauniin taitwaan=pallon kiiltämillä tähdillänsä. Ihmetellen, kuinka somasti se oli tehty, kysyi hän Kirchneriltä kuka tämän pallon oli tehnyt. Tämä oppinut mies vastasi lyhyesti: „ei se ole minun, enkä tunne kenenkä se olisi tekemä, kuka tiesi ei sillä olekaan tekiätä ensinkään, waan on itsestänsä tullut sellaiseksi.” Ei tämä vastaus tyydyttänyt ystäwäänsä,

waan hän luuli Kirchnerin tekewän pilkkaa hä-
 nestä. Mutta Kirchner otti tästä tilaisuuden
 puhuaksensa yksi-wakaisesti hänen hirmuisesta er-
 hetyksestensä, ja lausui näin: „et sinä tahdo
 uskoa, että tämä vähäinen ja heikko taiwaan
 kuwa olisi itsensä tekiä; kuinka siis mahdat us-
 koa, että tuo iso, ihana taiwas kaikkine tähti-
 nensä ainoastansa tapauksesta olisi itsestensä tullut
 sellaiseksi kuin se on?” Toimen häpesi ja wai-
 keni. Senjälkeen tuli hän epäuskostansa ja tyh-
 mydestänsä saatetuksi uskoon sen päälle, jonka-
 käisien työ hänkin oli. Tyhmät sanovat sy-
 dämmesssänsä, ei Jumalaa olekkaan: ei
 he mitään kelpaa, ja owat ilkiät heidän
 menoissansa. Daw. Ps. 14: 1.

„Herra, sinä tutkit minua ja tun-
 net minun.“

Lähetys=saarnaaja saarnasi Herran pakanoil-
 le, että Jumala on joka paikassa, näkee ja tietää

kaikki meidän salaisimmattin ajatuksemme. Saaran jälestä tuli yksi pakana hänen luoksensa ja sanoi: „Ei sellainen Jumala, joka kaikki näkee, meille ensinkään telpaa. Me wietämme mieluisemmin irstaista elämää, emmekä suo kenenkään kuulla eikä nähdä, mitä me teemme.

Niin ajattelewat useimmat meidänkin seasfamme; ei se monellekkaan telpaa, että Jumala on meitä läsnä ja on pyhä Jumala, joka etsiskelee syntiä; emme tahdo laskea sitä mieleemme, waan teemme salaa joitakuita syntiä, joita emme tahdoisi ilmoittaa ihmisille, mutta ajattelemme kuitenkin, ettei Jumala niistä paljo huoli. Mutta ei asia ole kuitenkaan niin; waan Jumala, joka kaikki parhain näkee, on tuomioisiansa ankara; sinä olet sen näkewä sinä päivänä, koska kaikki sinun ehdolliset syntis lueskellaan ja saattawat sinua onnettomuuteen, elles tule Jesuksen weressä niistä puhdistetuksi ja rupeaa todella niistä luopumaan.

Kirje, lähetetty Alawolta.

(Satko).

Ja nyt minun rakas lapseni, minä muistutan sinua lopuksi, että kyllä sinulle täällä maan päällä monet vastoinkäymiset ja waiwat tapahtuvat, mutta Jumalan rakkaudessa tuntuu kaikki waiwatkin hywältä ei lihalle, vaan hengelle. Sinä olet nyt juuri vasta alkanut waeltamaan tämän mailman tietä, et sinä vielä tunne tätä elämää, mutta minä sanon sinulle: tämä mailma on, niin sanoakseni, perkeleitten luola, ja sinua waiwaa täällä perkele, mailma, ja oma lihas; mutta pidä lapsi kulta kiini Jumalan armolupauksen sanasta ainoastansa, ja waikka miltä tuntuisi, niin luota kuitenkin siihen, että Jeesus on totisesti sinunkin wapahtanut, niin taidat iloita Herrassa, ehkä olet kyllä itsessäs „waiwainen syntinen“ lapsi, sillä Jeesuksen ansion tähden on totisesti Jumalan waltakunta sinun omas. Usko se, Jeesus on itse sen luvannut, ja Hän totisesti myös tähtää. Ah! rakas lapseni, kiitä aina Jeesusta, ja iloitse Hänessä ja muista, että Jeesuksessa ainoastansa on meillä autuus.

J. W.

Ilmoitus.

Lukemisia Lapsille tilataan posti-konttooreissa 28 kopeekalla hopeata vuosikerralta eli kuudelta viikolta.

Kahdenkymmenen ja useimpain eksemplarien tilaus voi myös tapahtua toimittajan tykönä Kuopiossa, jolloin niitä eri-paketteissa postilla lähetetään tilaajille seuraviin hintoihin, nimittäin:

Jos vähemmän kuin 30 eksemplaria tilataan, maksetaan joka vuosikerralta 23 kopeekkaa;

Jos 30 taikka useimpia tilataan 22 kopeekkaa;

Jos 60 taikka useimpia tilataan 22 kopeekkaa, ja

Jos 100 taikka useimpia tilataan 20 kopeekkaa, ja annetaan joka kymmeneltä yksi ja joka sadalta 15 hinnata, kuin rahat tilauksessa allekirjoitetulle lähetetään.

Seuraavia hengellisiä kirjoja sekä myydään allekirjoitetun luona että lähetetään postissa tilaajille, jos vähintään 30 viikkoa tilataan:

Maapuriensa Tappaja, hinta 4 kop.

Lukemisia Lapsille:

1860 vuoden vuosikerta, 4 viikkoa, maksaa yhdessä myytynä, 16 kop.; mutta erittäin myytynä:

N:o 1. Kawahda itseäs koiralta eli mikä usko on? ja muutamia uskon hedelmiä. 5 kop.

N:o 2. Laiwa-poika, pikku Maria ja Pääsiäislammäs. 5 kop.

N:o 3. Uskollinen palvelia ja koulu-kumppanit. 5 k.

N:o 4. Etiskää Herraa warhain. 5 fop.
1861 vuoden vuosikerta 6 wiskoa:
Yhdesäsä myytynä. 25 fop.
Erittäin myytynä:

N:o 1. Muutama sana lapsille uudella muodella,
Johannes Brenz ja wähäinen koulutyttö Afri-
kassa. 5 fop.

N:o 2. Johannes Kosko, Ewankeliumin laiva,
Niagara ja Arkkipispan Anselmin rukous. 5 fop.

N:o 3. Kirje lähetyksaarna-toimesta. 5 fop.

N:o 4. Hillitsetköis kieltäs? Neegeri Moses, kadon-
nut lapsi ja metsäläispoika. 5 fop.

N:o 5. Tahdotkos ilahutta Jumalan Enfeleitä! Elii-
nan työ ja wähäinen parannuksen tekiä. 5 fop.

N:o 6. Katso, minä ilmoitan teille suuren ilon;
Joulu-saarna Lutheruksen mukaan. 5 fop.

Ne, jotka ottawat näitä kirjoja kaupitaksensa,
saawat myymis-palkaksensa:

15 prosenttia, jos eiwät ota niitä omiaksensa,
waan takasiinlähettämisen ehdolla;

20 sadalta, jos he ottawat niitä omiaksensa ja
vuoden sisään maksawat hinnan;

25 sadalta, jos wähemmän kuin 10 ruplan
edestä tilataan, ja rahat tilatesa, taikka kohta kirjo-
jen saatua, minulle lähetetään.

30 sadalta, jos wiimeiseksi nimitetyllä ehdolla
10 ruplan eli enemmän edestä tilataan.

Kuopiossa helmikuussa w. 1862.